

פרולוג

ערש 'הולדת'י

חלפו כבר שתיים עשרה שנים מאותם רגעים. לא אוכל לשכוח אותם לעולם.

פסעתי במורדות הר מירון לאחר שזכיתי להתפלל בציונו של רשב"י. רוחות שרקו בזעף, נושאות עימן מכל הבא ליד. ריח של גשם עמד בחלל, מבשר לכל על עיצומו של חורף.

בעודי צועד לכיוון שער הכניסה ליישוב, משב קור מצמית לופת לפתע את גופי. תחושת נימול לא-מוכרת מזדחלת בכפות ידיי.

תהיתי לפשר הדבר. בהחלטה רגעית, דחפתי את ידיי אל

כיסוי המעיל, ציפיתי שהחמימות השוררת שם תצליח להחזיר את התחושה שאבדה - אולם הידיים המשיכו בתרדמתן, לא נענות לפעולותיי.

בתחילה לא ייחסתי לדברים חשיבות רבה. ניחמתי את עצמי שאין זו אלא תופעה חורפית שתכף תתפוגג.

עליתי לאוטובוס הנוסע למושב יסודות, אל הישיבה. דוחק לירכתי מוחי את התופעה המוזרה שפקדה אותי.

יום המחר הפציע ללא בשורה בכנפיו: בעודי מותח את זרועותיי מתיחה הגונה של בוקר, שמתני לב, להפתעתי, כי ידיי עדיין רדומות. קורי השינה נמחו באחת מעל פניי ותחושת חרדה החלה לפעם בתוכי בעוז: "מה קורה לי? מה פשר ההירדמות הזו שהפציעה פתאום?!"

לאורך היום שחלף, הבחנתי שככל שחולף הזמן, התחושה רק מתחזקת ומתעצמת.

החששות הלכו ותפחו.

בשעת ערב מוקדמת פקעה סבלנותי, התקשרתי בהיסטריה לאימי וגוללתי בפניה את העובר עליי.

מרגע זה הושלכתי לתוך מסלול זר, ארוך ומייגע. פניתי לרופאים, ערכתי בדיקות שונות ומשונות. בסיום המסלול המתינה לי בשורה: אבחנה זרה ושמה 'טרשת נפוצה'.

הלם מוחלט. בלבול אדיר. רצון עז להתעורר מחלום בלהות.

מחלה? טרשת? בתי חולים? - אלה דברים הרחוקים ממני כרחוק ממזרח ממערב. מה לי ולהם?

הבזקי אור

מכירים את המושג 'ריאקציה'?

כאשר אדם חווה חוויה שלילית כלשהי, מתקשרים הנוירונים שבמוחו למקשה אחת של רתיעה מכל אזכור של אותה חוויה.

בוודאי בטוחים אתם שמאז אותו יום לא דרכה רגלי בהר מירון, שהרי ה'טראומה' שעברתי במקום, קשה מנשוא -

אך ההפך הוא הנכון.

זכיתי, ברחמי ה', להיות במירון כבר מאות פעמים מאז. צררתי אל תרמילי מליוני רגעים מתוקים של תפילה חמה מתרפקת בחיקו של רבי שמעון בר יוחאי.

איך יתכן הדבר? הרי המקום הזה אמור להזכיר לי את השחור שבימי, בו הפכתי לאדם מוגבל שעצמאותו ניטלה ממנו? מה פשר הדביקות הגדולה במקום בו קיבלתי 'מתנה' עגומה שכזו?

התשובה רחבה ומסועפת, ואורכה כאורך הספר שלפניכם. שלבים רבים נעבור יחד, עד אשר נגיע אל עומקה ועוצמתה.

לפניכם טעימה קצרה ממנה:

תורתו האדירה של רשב"י רחבה ועמוקה מני ים, אך כותרת אחת מהותית ומרכזית יש לה.

רבי שמעון מלמד אותנו שיש סוד לעולם.

כל דבר בעולם טומן בחובו רבדים פשוטים הנגלים לעין, ותחתיהם טמון סוד נסתר ונעלם שהוא חיותו ושורשו של הדבר.

כשמגלים את הסוד - משתנה המבט לחלוטין. הכל נעשה גבוה ורחב יותר מהבנת השכל האנושי המצומצם ומגבלותיו.

כיום, לאחר שתיים עשרה שנות התמודדות, הבנתי למפרע שהמסע שלי החל דווקא בחצר משכן רשב"י ולא בשום מקום אחר עלי אדמות, ולא בכדי.

כבר אז, בראשית התהליך, הציץ עליי בעל הבירה ואותת לי:

"דע לך, כי מה שעתיד לעבור עליך הוא סוד עמוק. אל תתייחס לדברים במבט סתמי ושטחי. משהו גדול ומהותי מסתתר כאן.

אינך אדם שחיינו נעצרו סתם כך, בטרם עת, בזמן קבלת אבחון למחלה חשוכת מרפא. שא עיניך, התבונן פנימה והבן כי יש כאן מהלך נשגב. טמונה פה תכלית נפלאה. סוד נסתר מחכה להתגלות על ידך.

תן בי אמון, בני אהובי. זכור כי 'אין דבר רע יורד מהשמיים'.

איני חפץ בהשחתת עולם אלא בבניינו ובצמיחתו. גם ברגעים קשים בהם הכול נראה הפוך - התאזר בסבלנות, עד שתזכה לראות את הטוב בעיניך".

עדיין לא תם המסע. התהליך קורם עור וגידים בכל יום מחדש.

בעמקי התמודדות בלתי נגמרת, זוכה אני לחזות בהבזקי אור המאירים לפרקי זמן את "הערפל אשר שם האלוקים".

למרות שהדרך עדיין בעיצומה ומסע חיי ממשיך בכל רגע - אוכל לומר בפה מלא ולהעיד: החיים האמיתיים שלי התחילו לפני כשנים עשרה שנה, אי שם במורדות הר מירון. זוהי נקודת ציון דרך משמעותית.

אכן, לא נולדתי עם זה - נולדתי מזה.